

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Sukkot 5785

In the merit of our soldiers and hostages

Yom Tov Times
17:47 **END** 18:42

shabbat times
17:44 **END** 18:40 Issue 55

We recite the prayer of "L'Dovid Hashem Uri V'Yishi" at the end of davening from the start of Elul until the completion of Sukkot. Our sages explain that Dovid's referring to Hashem as "his light and his savior" is a reference to Rosh Hashana and Yom Kippur. Rosh Hashana acts as our guiding light for the coming year and Yom Kippur offers us salvation through atonement. But this is not the end of the process. This prayer then describes how there will come a time when Hashem will protect us in a Sukkah in order to hide us on "that difficult day". From here we see that the festivals of Tishrei represent a process that starts with Rosh Hashana & Yom Kippur and culminates with the Divine shelter of Sukkot.

The gemara in Sukkah states that just as the name of Hashem rests upon a korban, a sacrifice, so does it rest upon our sukkah! It is truly wondrous that we build a sukkah out of the scraps and throw away branches that no one values, and by placing those over our heads, we bring the Divine presence down into our lives! From where did the Sukkah get this unbelievable power?

Clearly they derive their power from the original sukkot that Hashem built in order to protect the Jewish people during the forty years that they wandered in the desert. Hashem built booths with clouds of glory to smooth their way, to make sure animals did not harm them, to safeguard them from the attacks of the hostile gentile nations and to create a pleasant living condition for them.

Just as their sukkot created a pleasant environment for them, so too we must build our sukkot in a way that we will not be bothered by flies, stray animals, severe weather and the like, so that we will enjoy the time we spend in the sukkah. The Torah wants us to rejoice on Sukkot when we are in the sukkah and when we are outside of the sukkah. Whether we are in shul, on a tiyul, or just relaxing in the sukkah, it is imperative that we are happy.

Whereas on Rosh Hashana and Yom Kippur, we are in a more somber mood, tinged with awe and anxiety, on Sukkot we should feel relaxed and overjoyed that Hashem has heard our prayers of repentance and has forgiven His people their sins. We are closer to Hashem right now than any other time of the year and that calls for a celebration!

This is why we take the arba minim, the lulav, etrog, hadassim and aravot, because they bring us joy!

If the theme of sukkot is joy, how does moving out of our homes into the outdoors, bring us to happiness?

The festival of Sukkot is basically a Torah imposed seven day camping trip with a hut instead of a tent. For someone who doesn't like camping, how is living and sleeping in a sukkah for seven days going to bring me joy and tranquility?

If we understand why the Torah wants us to live outdoors, then having the right attitude will bring us joy. We are instructed to live outdoors in a sukkah, seeing the stars through the palm leaves, to affirm our belief in Hashem and in His protective powers. By leaving the security of our homes, we are ingraining into ourselves the idea that Hashem runs the world, and that whatever happens, for good or bad, comes directly from Him who has our best interests at heart. We also reinforce the belief that Hashem can keep us safe even when we are outside of our homes, seemingly unprotected!

This was seen clearly in the forty years in the desert. Our sages tell us that the clouds of glory protected us not just from the natural elements, but from enemy missiles and projectiles as well. The idea that a cloud can protect us from missiles can only come from Hashem Himself!

Today, leaving the protected walls of our homes, to eat and sleep in a sukkah outdoors, takes on special significance. Just as in forty years in the desert, the Jewish people are being bombarded by missiles on a daily basis. We have seen with our own eyes, Hashem's ability to protect us from enemy missiles, whether they are being fired from Gaza, Lebanon, or even Iran! The wondrous abilities of the Iron Dome is nothing more than a physical manifestation of Hashem's clouds of glory! But Hashem wants us to take our trust in Him to the next level. It is one thing to be inside our homes when the sirens blast, but it is another thing to venture out into an "unprotected" sukkah, free of worry and anxiety, armed with faith that although the structure seems vulnerable, it is in fact, the most protected place we could be! As Dovid HaMelech said in his prayer, Hashem will protect us in the sukkah during difficult times.

We are living in the most difficult times we have faced since the Holocaust. May Hashem answer our prayers as He did those of Dovid. May He see and look favorably at our indomitable faith, as Jews throughout Israel and the world, leave their homes to live in sukkot around the world. In the merit of this mitzvah, He should protect us and bring us total salvation with the coming of Moshiach on this festival of Sukkot!

The Arba Minim

The Torah instructs us to take a Lulav, Etrog, Hadassim and Aravot in a bundle and to wave them every day of Sukkot. Our Sages tell us that the purpose of this mitzvah is to bring us simcha, joy. As we mentioned above, there is an imperative to feel and to achieve joy during Sukkot, above the level of joy we experience during the other festivals. Holding a beautiful etrog and lulav truly does bring us a feeling of joy, a feeling that we are holding something special and unique. On a deeper level, it is what the four species represent that should awaken within us a feeling of happiness. The etrog represents the tzaddik who is full of Torah wisdom and mitzvot. The lulav is the

Jew who has Torah wisdom but not mitzvot. The hadas is the Jew who has accumulated lots of mitzvot but does not possess Torah wisdom, and the aravah is the Jew who possess neither.

When we bind them and lift them up together, we are expressing the belief that the Jewish people are only truly special and unique when we are unified and working in harmony together. If each of us would try to do our part in bringing our people together, then we will experience true happiness and joy during Sukkot, the happiest festival of the year.

This past year has brought us together through tragedy and hardship. May this coming year see us stand together, not in hardship, but in true joy and peace!

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
סוכות ה'תשפ"ה

להצלחת צבא ההגנה לישראל וכוחות הביטחון

זמני יום טוב
17:47

18:42

זמני שבת
17:44

18:40

גליון 55

שאל את הרב ראש בית המדרש הרב שבת יגל שליט"א

אך האגרות משה סיים את תשובתו שאע"פ שלדעתו הדבר מותר מכל מקום אין הוא מתיר זאת אלא רק למי שמצטער ביותר, או יש לו צורך ביותר, ומי שסומך על היתר זה להתגלח רק מחמת יפוי גרידא אין למחות בידו. גם על האגרות משה רבים מפוסקי ההלכה חלקו.

ומעתה נמצא שרוב פוסקי ההלכה אוסרים את הגילוח בכל המועד בכל אופן וגם למי שרגיל לגלח את זקנו בכל יום אפילו אם גילח בערב החג, ואף המתירים לא התירו בשופי אלא סייגו את היתרם (לנודע ביהודה' רק על ידי פועל עני שאין לו מה יאכל, ול'אגרות משה' רק מי שמצטער ביותר או שיש לו צורך ביותר).

ולכן לענ"ד יש להורות ולומר שההלכה הפשוטה היא שהגילוח בחול המועד אסור, אמנם מי שרגיל לגלח את זקנו לעיתים קרובות מאד, וגילח את זקנו קודם החג בערב החג, והוא מצטער ביותר או שיש לו צורך ביותר, יש לו על מי לסמוך.

שאלה: האם מותר לקצוץ ציפורניים בחול המועד?

תשובה: לדעת השולחן ערוך וכן נוהגים הספרדים - מותר לקצוץ כרגיל בחול המועד, גם בכלי מיוחד.

אולם לדעת הרמ"א בכלי אסור כגון סכין או מספריים או קוצץ, אבל ביד או בשיניים מותר.

ויש פעמים שמותר גם לבני אשכנז במספריים:

(א) אם נטל בערב החג וכתב הערוך השולחן שהוא הדין אם נטל כמה ימים קודם ולא היה לו מה ליטול בערב החג כי לא צמח מספיק.

(ב) לצורך מצווה (ויש מתירים לצורך שבת חול המועד אם רגיל לעשות כן בכל ערב שבת, וכן מוהל שעושה כן לצורך מצוות פריעה).

(ג) נוטל ציפורן אחת (כגון ציפורן חודרנית).

(ד) תינוק שסורט את עצמו וכן ילד המצטער בציפורניו הגדולות.

שאלה: כל שנה בהגיע חול המועד מתעורר לו מחדש הוויכוח ההלכתי האם מותר להתגלח בחול המועד.

יש אומרים שהוא איסור גמור ויש אומרים שהוא היתר גמור ואדרבה זהו כבוד המועד.

האם הרב יוכל לבאר איך זה יכול להיות שיש כל כך ריחוק בין הדעות השונות? **תשובה:** הנה גזירת חכמים היא שלא לגלח במועד שלא יכנס לחג כשהוא מנוול, שאם יהיה מותר לגלח במועד ישהה את גילוחו לתוך ימי המועד ונמצא שהוא נכנס לחג הראשון כשהוא מנוול.

אמנם יש מקרים שבהם התירו חכמים לגלח במועד והם אלו השנויים במשנה בריש פרק 'ואלו מגלחין במועד' במסכת מועד קטן.

ולכן במשך שנים נהגו בכל תפוצות ישראל שלא לגלח במועד מחמת גזירת חכמים זו, ואף מי שרגיל היה לקנח את זקנו בכל יום - בחול המועד נמנע מכך - על אף שעל ידי כך נמצא מנוול בתוך המועד.

אמנם רבי יחזקאל לנדא זצ"ל מחבר ספר שו"ת 'נודע ביהודה' כתב תשובה מרעישת ובה התיר לאדם שמצטער מחמת אי הגילוח להתגלח במועד אם אכן התגלח בערב החג הראשון.

הנודע ביהודה התבסס על שיטת רבינו תם הסובר שאדם שהתגלח בערב החג הראשון שוב לא שייכת עליו גזירת חכמים הנ"ל, ואף שכל הראשונים דחו את שיטת רבינו תם ואף בשו"ע לא נפסק כמותו, מכל מקום סבר הנודע ביהודה שזה משום שלא הבינו נכונה את שיטת רבינו תם, שאם היו אכן מבינים את כוונתו לא היו חולקים עליו.

אך הנודע ביהודה סייג את היתרו שהגילוח יעשה רק על ידי פועל עני שאין לו מה שיאכל שאחרת יש בכך איסור אחר של עשיית מלאכה בחול המועד.

תשובה זו עוררה רעש גדול בקרב רבני אותו הדור ורבים מהם תקפו אותו בחריפות וחלקו עליו מכל וכל ותמחו את הנודע ביהודה פוסק הלכה נגד השולחן ערוך ונגד כל נושאי כליו ועוד מפרסם היתר זה על ספר.

לפני עשרות שנים הצטרף האגרות משה' להיתרו של 'הנודע ביהודה' ואף הוסיף שמותר גם לגלח בעצמו ולא דווקא על ידי פועל עני שאין לו מה לאכול.

וורט אלף

הרב יוסף בלאושטיין שליט"א על ניסיון שבכל יום עמנו

ועלינו לשבח לקב"ה על כל הניסים הגדולים שנעשים עמנו, ירו עלינו מאות טילים שאם אכן היו מצליחים במטרתם היו יכולים להיות עשרות הרוגים, התוצאה הייתה הרוג אחד, עזתי, ויש להזהר לא ליפול במלכודת של היצר הרע שרוצה להעלים מאיתנו את הנס ע"י שנתלה את ההצלחה בכיפת ברזל וכו' ונתעלם מההשגחה הגדולה של הקב"ה על בניו היקרים, וכמו שכונת אור החיים הקדוש על הפס' וְכָרַתְּ אֶת-יִצְחָק אֱלֹהֶיךָ כִּי הָיָה הַנִּתֵּן לְךָ בָּךְ לַעֲשׂוֹת חַיִּיל לְמַעַן הָקִים אֶת-בְּרִיתוֹ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם בְּיוֹם הַזֶּה: פירוש שצריך לתת לבו על טובתו כי מה' היתה לו, ודבר זה יעירו תמיד להכיר בוראו והשגחתו עליו, ותחילת תחבולות יצר האדם היא להשכיחו דבר זה ודרך זה יכנס לאבדו...

כאשר דוד עדיין לא המלך מבקש לצאת למלחמה נגד גוליית, שאול המלך מלביש אותו שריון וקסדה ונותן לו חרב, וְיֹאמֶר דָּוִד אֶל-שָׂאֹל לֹא אוּכָל לִלְחֹת בְּאַלְהָהּ כִּי לֹא נָסִיתִי וְיֹסֶכֶם דָּוִד מַעֲלִי: הפשט הוא שדוד המלך אומר אין לי ניסיון עם כל הציוד הזה אני לא רגיל, אבל רש"י כותב לא ניסיתי-אין הנס ניכר כל כך.

זאת אומרת שדוד לא מוכן להשתמש בציוד והנשק שנתן לו שאול כי הוא פחד שעם ישראל יגידו שהסיבה שדוד הנער ניצח את גוליית הגיבור זה בזכות הציוד והנשק המשוכלל וחס ושלום לא יהיה הנס ניכר, כי כאשר עם ישראל מכירים בניסים שנעשים עמם ומודים לקב"ה על כך הם זוכים לעוד ניסים וסייעתא דשמיא וחס ושלוש כאשר לא, אז להיפך! כמובן שאנו מלאים הערכה והודיה לכל כוחות הבטחון שעושים לילות כימים במסירות נפש ממש ואנו מתפללים להצלחתם ולשלומם, אך אנו תפקידנו זה עורר סייעתא דשמיא גדולה מאד לה אנו זקוקים ע"י קיום המצוות לימוד התורה תפילה והודיה על כל הניסים הגדולים שנעשים עמנו, חג שמח!!

ירושלים 23:30, מוישל"ה מתנדב ותיק ב"הצלה" מקבל קריאה דחופה בבית, תאונת דרכים בקרבת מקום בלי להסס ובלי לחשוב פעמיים מתנער הוא מעייפות של יום ארוך מזנק על האופנוע וניגש להציל חיים וכל הדרך ממלמל תפילה להצלחת הפצועים, וכך כל יום אלפי קריאות בביפרים ומכשירי קשר להצלת חיים ועשיית חסד. ביירות, צהריי היום אלפי פעילי חיזבאלה שזוממים להרוג להשמיד ולאבד את עם ישראל מקבלים קריאה בביפר ובמכשיר הקשר ונעשים איברים איברים.

דימונה, א' ראש השנה שולחן החג של מש' מיימון, סבתא עליזה לוקחת תמר וממלמלת תפילה "יהי רצון שיתמו אויביו וכל מבקשי רעתינו", שדרות, ב' ראש השנה שולחן החג של מש' ברקוביץ' סבתא אסתר לוקחת סילקא "יהי רצון שישתלקו כל אויביו ושונאיו"....

ביירות, בבונקר של נסראלה זר"ל (זכרון רשע לקללה), נוחתים להם מהשמיים 83 טון של חומר נפץ בסייעתא דשמיא אדירה ומשמידה אותו ואת כל הנמצאים....

לפעמים קשה לנו לעשות את החיבורים הללו, זה נשמע מגוחך שבזכות התמר של סבתא עליזה ננצח מלחמות... כמובן שב"ה יש לנו את הצבא הכי טוב בעולם עם החיילים הכי צדיקים והכי גיבורים בעולם אבל הכל תלוי בסייעתא דשמיא, המרחק בין מבצע מוצלח במדינת אויב לבין חס ושלוש אסון הוא רק סייעתא דשמיא, והסייעתא דשמיא בהחלט מגיעה בזכות קיום המצוות והתפילות ולימוד התורה של עם ישראל.